

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/28/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010200755
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010200755.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobkyne Záchrannej zdravotnej služby, a. s., so sídlom v Bratislave, Klariská 7, proti žalovanému Ministerstvu zdravotníctva Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Limbová 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia z 18. januára 2010 č. 24597/2009, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/122/2010-73 z 27. marca 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/122/2010-73 z 27. marca 2012 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozsudkom z 27. marca 2012 č. k. 3S/122/2010-73 Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/, d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) napadnuté rozhodnutie žalovaného a uložil mu povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 371,86 eura k rukám jej právneho zástupcu. Týmto zrušeným rozhodnutím Minister zdravotníctva Slovenskej republiky ako druhostupňový správny orgán zamietol rozklad žalobkyne a potvrdil prvostupňové rozhodnutie o vylúčení žalobcu z výberového konania na vydanie povolenia na prevádzkovanie ambulancie záchrannej zdravotnej služby na sídla staníc záchrannej zdravotnej služby.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie z hľadiska jeho súladnosti v prvom rade s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“; čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a/), zákonom č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoPZS“ alebo „zákon o poskytovateľoch“; § 12 ods. 4, § 13 ods. 1, § 13 ods. 4 a 5, § 13 ods. 7 a 8, § 14 ods. 1 a 4, § 14 ods. 8 až 11, § 92), zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“, § 3 ods. 2, § 33 ods. 2, § 47 ods. 3, § 61 ods. 1) a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň je v naznačenom smere nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Pre posúdenie ústavnosti a zákonnosti postupu žalovaného vo výberovom konaní považoval krajský súd za potrebné vyjadriť sa k povahe Podmienok na prevádzkovanie ambulancií záchrannej zdravotnej služby z júla 2009 (ďalej aj „Podmienky“), ktorá determinuje predpoklady pre prijatie takéhoto dokumentu a podmieňuje zákonnosť práv a povinností založených na jeho základe. Nemal pochybnosti o tom, že Podmienky sú správnym aktom, ktorý vydal žalovaný v rámci uskutočňovania štátnej správy v súvislosti s vydávaním povolení na prevádzkovanie ambulancií záchrannej zdravotnej služby. Tento správny akt mal právotvorné účinky na právne pomery subjektov, ktorým bol určený, keďže sa ním zakladali, menili, resp. rušili práva a povinnosti účastníkov výberového konania.

Dospel k záveru, že Podmienky sú svojou povahou normatívnym správnym aktom (podzákonným predpisom), za ktorý sa vo všeobecnosti považuje právny akt orgánu štátnej správy, ktorý obsahuje záväzné pravidlá správania - právne normy vzťahujúce sa na celú skupinu prípadov rovnakého druhu a neurčitého počtu. Vzhľadom na to, že išlo o normatívny správny akt pôsobiaci v externej sfére štátnej správy, keďže reguloval správanie bližšie neurčených účastníkov výberového konania, ktorí neboli vo vzťahu podriadenosti k žalovanému ako k autorovi tejto normy, považoval krajský súd Podmienky za normatívny správny akt so všeobecnou záväznosťou. Nestotožnil sa teda s názorom žalovaného, že išlo o internú smernicu (inštrukciu), ktorá by zaväzovala len výberovú komisiu, resp. iné žalovanému podriadené zložky štátnej správy, pretože - ako to nakoniec uznáva aj žalovaný - Podmienky zasahovali do právneho postavenia mimo sféru štátnej správy stojacich subjektov - účastníkov výberového konania (vrátane žalobcu), ktorého nemožno považovať za žalovanému podriadenú osobu.

Uviedol, že Predpokladom vydania každého všeobecne záväzného normatívneho správneho aktu je zákonný podklad, existencia zákonnej normy, ktorá splnomocňuje konkrétny orgán štátnej správy, aby v rámci daného splnomocnenia vykonal zákonný predpis, konkretizoval jeho ustanovenia resp. podrobnejšie vymedzil napr. okruh subjektov, na ktorých sa dané pravidlo správania vzťahuje, konkretizoval práva a povinnosti adresátov normy, spôsoby ich uplatnenia, postup orgánov pri výkone zákona atď..

Z uvedených dôvodov krajský súd považoval za nevyhnutné skonštatovať, že nakoľko ZoPZS reglementujúci vydávanie povolení na prevádzkovanie ambulancií záchrannej zdravotnej služby v žiadnom zo svojich ustanovení nesplnomocnil žalovaného na vydanie Podmienok ani na iný spôsob vykonania tohto zákona formou podzákonného predpisu, chýba vydaným Podmienkam zákonná opora, a to minimálne v tom rozsahu, v akom Podmienky určujú práva a povinnosti účastníkov výberového konania nad rámec uvedeného zákona. Krajský súd je toho názoru, že pokiaľ žalovaný mal v úmysle vykonať ZoPZS v časti týkajúcej sa vydávania povolení na prevádzkovanie ambulancií záchrannej zdravotnej služby, konkretizovať postup správneho orgánu i účastníkov výberového konania, bolo v súlade s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy potrebné a žiaduce, aby ho na vydaní takéhoto normatívneho správneho aktu zákon splnomocnil a vytvoril mu tak zákonný rámec pre podzákonnú reguláciu.

Krajský súd je toho názoru, že pokiaľ žalovaný vo výberovom konaní postupoval podľa Podmienok, posudzoval na ich základe práva a povinnosti jeho účastníkov tvrdiac, že ide len o interný normatívny akt so záväznosťou len pre správny orgán, posúdil z tohto hľadiska vec po právnej stránke nesprávne.

Preto krajský súd skonštatoval rozpor so zákonom v postupe žalovaného, keď žalobcu vylúčil z výberového konania a jeho žiadosť zamietol z dôvodu nesplnenia podmienky pre vydanie povolenia na prevádzkovanie ambulancií záchrannej zdravotnej služby stanovenej v časti A bod 3 a bod 4 Podmienok, ktorý spočíval v tom, že nepredložil potvrdenia príslušnej zdravotnej asociálnej poisťovni. Súd sa stotožnil s jeho argumentáciou v žalobe, že ZoPZS neukladá žiadateľovi o vydanie povolenia predloženie takejto listiny ako podmienky pre účasť vo výberovom konaní. Keďže žalovaný opieral takúto požiadavku výlučne o Podmienky, nemal jeho postup zákonnú oporu, a preto aj vylúčenie žalobcu a zamietnutie jeho žiadosti nebolo v súlade s § 14 ods. 8 ZoPZS, ktorý takýto následok s nesplnením vyššie uvedenej požiadavky nespája.

Krajský súd zdôraznil, že na konanie a rozhodovanie o žiadostiach na vydanie povolení na prevádzkovanie ambulancií záchrannej zdravotnej služby sa vzťahujú ustanovenia správneho poriadku, pokiaľ ZoPZS neustanovuje inak. Z uplatňovania právneho režimu správneho poriadku vyplýva pre žalovaného povinnosť postupovať v uvedenom konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy. Pre žalovaného takisto platí povinnosť svoje rozhodnutie o každej žiadosti na vydanie povolenia na prevádzkovanie ambulancie záchrannej zdravotnej služby riadne

odôvodniť, teda uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol správny orgán vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a z ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Tieto zákonné požiadavky na odôvodnenie rozhodnutí platia bez ohľadu na to, že žalovaný bol pri rozhodovaní o žiadostiach účastníkov viazaný výsledkom výberového konania.

Pokiaľ ide o námietku žalobkyne týkajúcu sa porušenia zásady objektivity a § 9 ods. 2 správneho poriadku, ku ktorému malo dôjsť tým, že tak o žiadosti žalobkyne na prvom stupni, ako aj o podanom rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu, rozhodla tá istá osoba (minister zdravotníctva), bol krajský súd toho názoru, že v tomto smere bol postup žalovaného v súlade so zákonom. Poukázal na to, že orgánom príslušným na rozhodovanie o žiadostiach o povolenie na prevádzkovanie ambulancie záchrannej zdravotnej služby je Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) ako ústredný orgán štátnej správy, ktorého rozhodnutia podpisuje minister stojaci na čele tohto orgánu. V súlade s § 61 ods. 1, 2 správneho poriadku možno proti rozhodnutiu žalovaného ako ústredného orgánu štátnej správy vydanému v prvom stupni podať na tomto orgáne v lehote 15 dní odo dňa oznámenia rozhodnutia rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy, t. j. minister zdravotníctva na základe návrhu ním ustanovenej poradnej rozkladovej komisie.

K námietke žalobkyne, že za účelom udelenia povolenia na prevádzkovanie ambulancie záchrannej zdravotnej služby v určitom stredisku prebiehalo jedno správne konanie s viacerými účastníkmi konania, krajský súd uviedol, že pretože každý uchádzač podáva vlastnú žiadosť o vydanie povolenia, o žiadosti každého uchádzača vydáva žalovaný samostatné rozhodnutie, ktorým zakladá, mení alebo ruší oprávnenia a povinnosti len toho ktorého uchádzača. V konaní o žiadosti jedného uchádzača správny orgán teda nerozhoduje o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach iného uchádzača a takéto rozhodnutie sa ani práv, právom chránených záujmov alebo povinností iného uchádzača priamo nedotýka, resp. nemôže dotýkať.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal právo na náhradu trov potrebných na účelné bránenie práva, zodpovedajúcich úkonom vyplývajúcich zo súdneho spisu, uplatnených v súlade s príslušnými ustanoveniami OSP a vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), priznané trovy konania pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku za žalobu v sume 66 a z trov právneho zastúpenia, ktoré tvorí tarifná odmena, paušálna náhrada a daň z pridanej hodnoty, nakoľko právny zástupca žalobcov preukázal, že je platiteľom DPH.

Proti tomuto rozsudku podal v lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP s v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) odvolanie žalovaný, žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie, prípadne, aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

Žalovaný opätovne poukazuje na písomné vyjadrenia k žalobe vypracované pod číslom 13579-2/2010-OP zo 14. mája 2010 a 13579-3/2010, ktoré boli Krajskému súdu v Bratislave doručené 14. mája 2010 a 11. júna 2010, v ktorých bolo zaujaté stanovisko k všetkým vecným dôvodom uvádzaným v žalobe a ktorých sa žalovaný naďalej pridrižiava.

Podľa žalovaného krajský súd nesprávne právne posúdil vec, a to z viacerých dôvodov, keď v rozpore s § 247 ods. 1 OSP, v zmysle ktorého v správnom súdnictve súd preskúmava zákonnosť rozhodnutia postupu správneho orgánu, nie ústavnosť pri rozhodovaní o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov. Krajský súd napriek tomu preskúmaval aj ústavnosť postupu žalovaného, ako to vyplýva z jeho rozsudku na str. 11 uvádza: „Pre posúdenie zákonnosti a ústavnosti postupu žalovaného...“

Namietal konštatovanie krajského súdu o nesprávnom právnom posúdení veci, keď žalovaný vo výberovom konaní postupoval podľa Podmienok a posudzoval na ich základe práva a povinnosti účastníkov výberového konania. S Podmienkami výberového konania bol žalobkyňa oboznámená predtým, než začal samotný priebeh výberového konania, teda proces hodnotenia splnenia podmienok výberového konania na prevádzkovanie ambulancií záchrannej zdravotnej služby. Bod 6 citovaných podmienok ustanovuje: „predložením svojej žiadosti o vydanie povolenia na prevádzkovanie ambulancií

záchranej zdravotnej služby účastník výberového konania v plnom rozsahu a bez obmedzenia akceptuje všetky podmienky a požiadavky výberového konania, vrátane všetkých častí obsiahnutých v týchto Podmienkach výberového konania a v uverejnenom Vyhlásení výberového konania, ako výlučné podmienky Ministerstva zdravotníctva SR ako vyhlasovateľa predmetného výberového konania, čo uvedie dočasného vyhlásenia, ktoré musí byť podpísané štatútom účastníka výberového konania s úradne overeným podpisom.“.

Poukázal na to, že i tu stav právnej istoty, ktorý by sa narušil v prípade spochybnenia zákonnosti podmienok výberového konania po tom ako nadobudli právoplatnosť rozhodnutia o vyhovení, zamietnutí, resp. vylúčení z výberového konania o povolenie na prevádzkovanie ambulancií záchranej zdravotnej služby. Právna istota jedným z princípov materiálneho právneho štátu. V konečnom dôsledku by to viedlo k narušeniu kontinuity poskytovania zdravotnej starostlivosti. Na základe rozhodnutí o povolení na prevádzkovanie ambulancií záchranej zdravotnej služby prevádzkovatelia nadobudli práva dobromyseľne, a teda im prislúchajú povinnosti vyplývajúce z príslušných právnych predpisov - najmä zákona o poskytovateľoch, zároveň vykonávajú aj svoje práva v súvislosti; výkonom poskytovania zdravotnej starostlivosti. V prípade, že žalobcovia podmienky považovali za nezákonné, alebo nad rámec zákona o poskytovateľoch, mali ich napadnúť hneď po tom ako s nimi boli oboznámení, teda po ich prevzatí na sekretariáte vedúceho služobného úradu Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky.

Zároveň žalovaný zdôraznil, že hodnotenie robila výberová komisia a až následne na základe hodnotiacej správy, ktorá tvorila podklad na konanie vydanie povolenia - rozhodnutí na prevádzkovanie ambulancií záchranej zdravotnej služby žalovaný vydal žalobkyni napadnuté rozhodnutia. Keďže žalobkyňa v danom prípade nedoložila potvrdenia zdravotných poisťovní a potvrdenie sociálnej poisťovne bola vylúčená z výberového konania komisiou, teda žalobkyňa neúspešne absolvovala výberové konanie ako jednu z podmienok stanovenú § 12 ods. 4 písm. b/zákona o poskytovateľoch. Preto podľa názoru ministerstva nie je správny záver súdu, že správny orgán posúdil vec po právnej stránke nesprávne.

Žalovaný bol toho názoru, že správny orgán aplikuje na daný skutkový stav aktuálny právny predpis. Čiže koná a rozhoduje na základe takého právneho stavu aký je, a nie, aký by mal byť. Podľa § 3 ods. správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi (zásada zákonnosti konania). Poukázal na čl. 123 ústavy, v zmysle ktorého ministerstvá a iné orgány štátnej správy na základe zákonov a v ich medziach môžu vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak sú na to splnomocnené zákonom. Tieto všeobecne záväzné právne predpisy sa vyhlasujú spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Zákon o poskytovateľoch takéto splnomocnenie v súvislosti s výberovým konaním neustanovuje. Vo vzťahu k všetkým účastníkom konania zúčastneným výberového konania nie v zmysle zákona o poskytovateľoch právne možné z hľadiska princípu právnej istoty opätovne určovať podmienky výberového konania, to je podľa ministerstva v rozpore s ústavou.

Podľa žalovaného nie je možné zákonom regulovať všetky situácie, ktoré môžu nastať pri uplatňovaní právnej úpravy. V zmysle § 14 ods. 11 zákona o poskytovateľoch ministerstvo zdravotníctva je pri vydávaní povolení na prevádzkovanie ambulancie záchranej zdravotnej služby viazané výsledkom výberového konania. Teda z toho vyplýva, že ide o strohosť právnej úpravy. Preto aby výberové konanie bolo transparentné a boli vybraní najlepší uchádzači v konečnom dôsledku, aby boli výsledky výberového konania objektívne, a tým nespochybniteľné ako podklad pre vydané rozhodnutia o vyhovení, zamietnutí a vylúčení žiadostí o vydanie povolenia na prevádzkovanie záchranej zdravotnej služby ministerstvo vydalo tieto podmienky. V podstate kritéria stanovené v Podmienkach vysvetľujú a uplatňujú zákon o poskytovateľoch voči všetkým účastníkom konania zachovanie rovnakého postupu v súvislosti s výberovým konaním.

Namietol nesprávnosť právneho záveru krajského súdu, že zákon č. 578/2004 Z. z. neukladá žiadateľovi o vydanie povolenia predloženie potvrdenia zdravotných poisťovní a potvrdenie sociálnej poisťovne týkajúce sa nedoplatkov poistného, ktoré sa vymáhajú výkonom rozhodnutia ako podmienky pre účasť vo výberovom konaní. Podľa jeho názoru je konštatovanie krajského súdu, že „pokiaľ žalovaný opieral takúto požiadavku výlučne o podmienky výberového konania, nemal jeho postup zákonnú oporu a preto aj vylúčenie žalobcu a zamietnutie jeho žiadosti nebolo v súlade s § 14 ods. 8 zákona č. 578/2004 Z. z., ktorý takýto následok s nesplnením vyššie uvedenej požiadavky nespája,“ vecne nesprávne a zmätočné. Opätovne žalovaný namietol, že žalobkyňa nespochybnila obsah podmienok výberového konania pred vydaním napadnutých rozhodnutí. Zároveň tým, že nedoložil vyššie uvedené potvrdenia žalobca neúspešne absolvoval výberové konanie ako jednu z podmienok stanovenú § 12 ods. 4 písm. b/ zákona

o poskytovateľoch. Teda nesplnil jednu z podmienok ustanovenú zákonom o poskytovateľoch, preto na základe hodnotiacej správy komisie ministerstvo rozhodlo o vylúčení žalobcu.

Nesprávny je tiež, podľa žalovaného, záver krajského súdu o tom, že žalovaný nepostupoval pred vydaním napadnutých rozhodnutí v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, najmä nedal možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Podľa názoru žalovaného zákon o poskytovateľoch v § 14 ods. 8 jasne uvádza, že ministerstvo vylúči účastníka z výberového konania, ak komisia oznámi ministerstvu, že účastník konania nespĺňa podmienky na vydanie povolenia. Podkladom bola aj záverečná správa komisie a v zmysle Podmienok, ktoré boli známe žalobcovi pred podaním žiadosti o vydanie povolenia nie je možné proti výsledkom výberového konania podať žiadosť o nápravu. Teda žalovaný nemohol prehodnocovať záver komisie.

Namietol tiež záver krajského súdu, že rozhodnutia vo veci vylúčenia žalobkyne nie sú riadne odôvodnené v zmysle správneho poriadku, a teda sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Žalovaný poukázal na to, že napadnuté rozhodnutie vydal v súlade s § 12 a § 14 zákona o poskytovateľoch, svoje rozhodnutie dostatočne podporil argumentáciou obsiahnutou v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Navyše, podľa názoru žalovaného v danej veci v zmysle vyššie citovaných § 12, 14 zákona o poskytovateľoch nové konanie z týchto súdom uvedených dôvodov nebude mať vo vzťahu ku skutkovej stránke veci reálnu možnosť dosiahnuť priaznivejšie rozhodnutie vo veci pre žalobcov. Jednak z dôvodu vyššie citovanou zákonnou úpravou viazanosti výsledkom výberového konania, ako aj to, že žalovaný nemôže nahradiť v novom konaní výsledok výberovej komisie. Podstatné skutočnosti, ktoré boli rozhodujúce pre posúdenie veci sú nezmenené a za daného právneho stavu nie je možné stanoviť nové postupy výberového konania a následného vydania povolenia na prevádzkovanie záchranej zdravotnej služby. Zároveň podľa § 15 ods. 2 zákona o poskytovateľoch povolenie sa vydáva na neurčitú dobu okrem povolenia na prevádzkovanie ambulancie záchranej zdravotnej služby, ktoré sa vydáva na štyri roky. Teda opätovne ministerstvo poukazuje na právnu istotu tých účastníkov konania, ktorí boli úspešní a bolo im vydané povolenie na prevádzkovanie ambulancií záchranej zdravotnej služby.

Na záver žalovaný zdôraznil, že v prejednávanej veci správne orgány riadne zistili skutkový stav a správne aplikovali právne normy. Naopak, rozsudok krajského súdu vykazuje vadu podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení veci tým, že súd nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrila, hoci mu odvolanie žalovaného bolo za týmto účelom riadne doručené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Súdy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a

vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Keďže súd nie je oprávnený rozhodnúť vo veci samej, je pre posúdenie veci rozhodujúci právny (ale aj skutkový) stav v čase rozhodovania správneho orgánu (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP). Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy, Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 2 ods. 3 ústavy, každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Podľa čl. 123 ústavy, ministerstvá a iné orgány štátnej správy na základe zákonov a v ich medziach môžu vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak sú na to splnomocnené zákonom. Tieto všeobecne záväzné právne predpisy sa vyhlasujú spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa § 12 ods. 1 ZoPZS, ministerstvo zdravotníctva alebo samosprávny kraj (ďalej len „orgán príslušný na vydanie povolenia“) vydá povolenie fyzickej osobe a právnickej osobe, ak spĺňajú podmienky ustanovené týmto zákonom.

Podľa § 12 ods. 4 ZoPZS, ministerstvo zdravotníctva vydá povolenie na prevádzkovanie ambulancie záchrannej zdravotnej služby (§ 11 ods. 1 písm. a/) fyzickej osobe, ak spĺňa podmienky ustanovené v odseku 2 písm. a/ a právnickej osobe, ak spĺňa podmienky ustanovené v odseku 3 písm. a/ a:

a/ je materiálne alebo finančne zabezpečená na prevádzkovanie ambulancie záchrannej zdravotnej služby, b/ úspešne absolvuje výberové konanie (§ 14).

Podľa § 12 ods. 5 ZoPZS, podmienkou na vydanie povolenia podľa odsekov 2 až 4 je aj dôveryhodnosť.

Podľa § 12 ods. 6 ZoPZS, dôveryhodná na účely vydania povolenia je fyzická osoba a právnická osoba, ktorá dva roky pred podaním žiadosti o vydanie povolenia nemala zrušené povolenie z dôvodov ustanovených v § 19 ods. 1 písm. c/ a d/.

Podľa § 12 ods. 7 ZoPZS, podmienky na vydanie povolenia podľa odsekov 2, 3 a odseku 4 písm. a/ musia byť splnené po celý čas platnosti povolenia.

Podľa § 12 ods. 8 ZoPZS, ak žiadateľ o vydanie povolenia na prevádzkovanie ambulancie záchrannej zdravotnej služby [§ 11 ods. 1 písm. a/] nespĺňa podmienky podľa odseku 4, ministerstvo zdravotníctva rozhodne o zamietnutí žiadosti podľa § 14 ods. 8 a 11.

Podľa § 13 ods. 4 ZoPZS, právnická osoba v žiadosti uvedie:

a/ obchodné meno, sídlo, právnu formu, identifikačné číslo, ak už bolo pridelené, meno, priezvisko a

miesto trvalého pobytu osoby alebo osôb, ktoré sú štatutárnym orgánom,
b/ meno, priezvisko, dátum narodenia a údaj o štátnom občianstve odborného zástupcu,
c/ miesto trvalého pobytu odborného zástupcu; ak je miesto trvalého pobytu mimo územia Slovenskej republiky, aj miesto prechodného pobytu na území Slovenskej republiky,
d/ druh zdravotníckeho zariadenia a jeho odborné zameranie,
e/ miesto prevádzkovania zdravotníckeho zariadenia,
f/ sídlo stanice záchranej zdravotnej služby podľa osobitného predpisu, ak ide o žiadateľa o povolenie na prevádzkovanie ambulancie záchranej zdravotnej služby.

Podľa § 13 ods. 5 ZoPZS, k žiadosti podľa odseku 4 právnická osoba doloží:

a/ doklad o založení právnickej osoby a ak ide o právnickú osobu, ktorá je zapísaná do obchodného registra, aj výpis z obchodného registra,
b/ právoplatné rozhodnutie o vydaní licencie na výkon činnosti odborného zástupcu,
c/ doklad o vlastníctve alebo zmluvu o nájme priestorov, v ktorých sa bude zdravotná starostlivosť poskytovať,
d/ rozhodnutie príslušného orgánu verejného zdravotníctva o návrhu na uvedenie priestorov do prevádzky,
e/ čestné vyhlásenie, že v období dvoch rokov pred podaním žiadosti nemala zrušené povolenie z dôvodov ustanovených v § 19 ods. 1 písm. c/, d/ alebo e/ a že údaje uvedené v žiadosti a predložené listiny sú pravdivé.

Podľa § 13 ods. 6 ZoPZS, miestom prevádzkovania zdravotníckeho zariadenia [ods. 2 písm. d/ a ods. 4 písm. e/] žiadateľa o povolenie na prevádzkovanie ambulancie záchranej zdravotnej služby [§ 11 ods. 1 písm. a/] sa rozumie zásahové územie podľa osobitného predpisu.

Podľa § 13 ods. 7 ZoPZS, ustanovenia odseku 3 písm. b/ a c/ a ods. 5 písm. c/ a d/ sa nevzťahujú na žiadateľa o povolenie na prevádzkovanie ambulancie záchranej zdravotnej služby [§ 11 ods. 1 písm. a/].

Podľa § 13 ods. 8 ZoPZS, k žiadosti o vydanie povolenia na prevádzkovanie ambulancie záchranej zdravotnej služby žiadateľ o povolenie doloží aj:

a/ doklad o vlastníctve ambulancie záchranej zdravotnej služby alebo zmluvu o nájme, podľa ktorej sa prenájom končí prevodom ambulancie záchranej zdravotnej služby do vlastníctva žiadateľa o povolenie,
b/ zmluvu o budúcej kúpe alebo inom prevode ambulancie záchranej zdravotnej služby do vlastníctva žiadateľa o povolenie,
c/ doklad o vinkulácii peňažných prostriedkov v peňažnom ústave Slovenskej republiky vo výške zodpovedajúcej požiadavkám na zabezpečenie záchranej zdravotnej služby v zásahovom území podľa osobitného predpisu; takýto doklad sa nevyžaduje, ak počet ambulancií podľa písmena a/ zodpovedá požiadavkám na zabezpečenie záchranej zdravotnej služby v zásahovom území podľa osobitného predpisu,
d/ doklad o odbornej spôsobilosti leteckého personálu a doklad Leteckého úradu Slovenskej republiky o letovej spôsobilosti lietadla podľa osobitného predpisu, ak ide o žiadosť o povolenie na prevádzkovanie ambulancie vrtuľníkovej záchranej zdravotnej služby.

Podľa § 14 ods. 1 ZoPZS, výberové konanie na vydanie povolenia na prevádzkovanie ambulancie záchranej zdravotnej služby [§ 11 ods. 1 písm. a/] uskutočňuje ministerstvo zdravotníctva.

Podľa § 14 ods. 2 ZoPZS, účastníkmi výberového konania sú žiadatelia o povolenie na prevádzkovanie ambulancie záchranej zdravotnej služby, ktorí podali žiadosť v lehote vyhlásenej ministerstvom zdravotníctva a spĺňajú ustanovené podmienky [§ 12 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ a ods. 4 písm. a/].

Podľa § 14 ods. 3 ZoPZS, lehotu na podanie žiadosti o vydanie povolenia podľa odseku 1 a termín výberového konania uverejňuje ministerstvo zdravotníctva najmenej v jednom denníku s celoštátnou pôsobnosťou; lehota nesmie byť kratšia ako dva mesiace.

Podľa § 14 ods. 4 ZoPZS, na vyhodnotenie žiadosti zriaďuje ministerstvo zdravotníctva komisiu, ktorá má najmenej troch členov. Ak ide o vyhodnotenie žiadosti o povolenie na prevádzkovanie ambulancie vrtuľníkovej záchrannej zdravotnej služby, členom komisie musí byť aj zástupca Leteckého úradu Slovenskej republiky.

Podľa § 14 ods. 8 ZoPZS, komisia vyhodnotí žiadosti o vydanie povolenia na prevádzkovanie ambulancie záchrannej zdravotnej služby. Ak komisia zistí, že účastník výberového konania nespĺňa podmienky na vydanie povolenia alebo v žiadosti o vydanie povolenia uviedol nepravdivé údaje alebo predložil neplatné listiny, oznámi to ministerstvu zdravotníctva; ministerstvo zdravotníctva ho bezodkladne vylúči z výberového konania a zamietne jeho žiadosť o vydanie povolenia na prevádzkovanie ambulancie záchrannej zdravotnej služby.

Podľa § 14 ods. 9 ZoPZS, kritériá hodnotenia žiadostí podľa odseku 8 sú:

- a/ personálne zabezpečenie prevádzkovania ambulancie záchrannej zdravotnej služby,
- b/ materiálno-technické vybavenie ambulancie záchrannej zdravotnej služby,
- c/ výška peňažných prostriedkov vinkulovaných v peňažnom ústave Slovenskej republiky, ak sa ich vinkulácia vyžaduje [§ 13 ods. 8 písm. c/].

Podľa § 14 ods. 10 ZoPZS, komisia určí pre sídlo stanice záchrannej zdravotnej služby účastníka výberového konania, ktorý najlepšie spĺňa kritériá podľa odseku 9 písm. a/ až c/; taký účastník výberového konania sa môže určiť aj pre viac sídiel staníc záchrannej zdravotnej služby, ak sa uviedli v žiadosti o vydanie povolenia. O výsledku výberového konania komisia vyhotoví správu, ktorá spolu s ostatnou dokumentáciou je súčasťou spisu a podkladom na konanie o vydanie povolenia na prevádzkovanie ambulancie záchrannej zdravotnej služby.

Podľa § 14 ods. 11 ZoPZS, ministerstvo zdravotníctva je pri vydávaní povolení na prevádzkovanie ambulancie záchrannej zdravotnej služby viazané výsledkom výberového konania; po vydaní povolení ministerstvo zdravotníctva zamietne žiadosti o vydanie povolenia ostatných žiadateľov.

Najvyšší súd z obsahu pripojených spisov zistil, že 12. júla 2009 vyhlásil žalovaný výberové konanie na vydanie povolení na prevádzkovanie ambulancií záchrannej zdravotnej služby na vopred stanovené sídla. Lehotu na podanie žiadosti a termín výberového konania žalovaný uverejnil v zmysle § 14 ods. 3 ZoPZS na svojej internetovej stránke ako aj v Hospodárskych novinách 12. mája 2009, čím bola splnená dvojmesačná lehota stanovená v § 14 ods. 3 ZoPZS. V júli 2009 vydal žalovaný aj Podmienky výberového konania na vydanie povolenia na prevádzkovanie ambulancie záchrannej zdravotnej služby, v ktorých vymedzil požiadavky a kritériá pre podávanie žiadostí o vydanie povolenia na prevádzkovanie ambulancie záchrannej zdravotnej služby.

Rozhodnutím zo 04. novembra 2009, č 22812/2009 - OP ministerstvo vylúčilo žalobkyňu z výberového konania o vydanie povolenia na prevádzkovanie ambulancie záchrannej zdravotnej služby a jej žiadosti zamietol. O rozklade žalobkyne proti prvostupňovým rozhodnutiu rozhodol minister zdravotníctva napadnutým rozhodnutím tak, že rozklad zamietol a napadnuté prvostupňové rozhodnutia potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a zisteného skutkového stavu veci, po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu vychádzajúc z ustanovení § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. S týmto odôvodnením sa najvyšší súd v zásade stotožňuje, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní dopĺňa nasledovné:

K námietke žalovaného, že krajský súd prekročil medze § 247 ods. 1 OSP tým, že preskúmaval „zákonnosť a ústavnosť“ napadnutého rozhodnutia a v tejto súvislosti aj Podmienok, najvyšší súd považuje za nevyhnutné podotknúť, že Ústava Slovenskej republiky ako základný zákon štátu je súčasťou právneho poriadku štátu. Hoci sa od „bežných“ zákonov odlišuje svojím obsahom, formou a právnou silou, je jedným zo zákonov Slovenskej republiky. Čo do obsahu, ústava zakotvuje základy spoločensko-hospodárskeho zriadenia a organizácie štátnej moci, základné práva a povinnosti občanov a princípy zákonodarnej činnosti. Ostatné otázky ponecháva na úpravu bežnej zákonodarnej činnosti. Zvláštna právna sila vyplýva z požiadavky zložitejšieho zákonodarného procesu pre tvorbu, zmenu alebo zrušenie ústavy, pričom po dobu svojej účinnosti má ústava vyššiu právnú moc než obyčajné zákony, ktoré s ňou musia byť v súlade.

Preto posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súdom v správnom súdnictve nevyhnutne zahŕňa aj preskúmavania súladu napadnutého rozhodnutia správneho orgánu s ústavou, ktorá ako základný zákon štátu predstavuje nielen súbor právnych noriem, ktoré upravujú fungovanie štátu, ale je tiež normatívom pre výklad právnych predpisov, a to spôsobom, ktorý nie je v rozpore so žiadnym jej ustanovením. Uniklo zrejme pozornosti žalovaného, že rozhodnutie alebo postup správneho orgánu, ktorý je v rozpore so zákonom je zároveň porušením práv garantovaných ústavou. Použitie argumentu a minus ad maiore v prejednávanej veci nutne vedie k záveru, že konštatovaná nezákonnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu vyžadovania povinností upravených v Podmienkach zakladá jeho rozpor s ústavou (čl. 2 ods. 3).

Žalovaný v odvolaní argumentoval súhlasom žalobkyne s Podmienkami, skutočnosťou, že s nimi boli oboznámení skôr ako boli vydané napadnuté rozhodnutia a nemožnosťou preskúmať Podmienky ex post z dôvodu právnej istoty ostatných účastníkov výberového konania.

Najvyšší súd má za to, že tieto tvrdenia je potrebné odmietnuť ako irelevantné. Záujemca o udelenie povolenia v zásade nemá inú možnosť, než pri podaní akceptovať podmienky ustanovené žalovaným, čo však nemá vplyv na ich zákonnosť. Tá je totiž objektívnou kategóriou, v tomto prípade vymedzenou v čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy. Podmienky v konečnom dôsledku majú povahu všeobecne záväzného právneho predpisu vo vzťahu k žiadateľom o povolenie, neboli však vydané na základe zákonov a v ich medziach a žalovaný nebol na ich vydanie splnomocnený zákonom a, čo je podstatnejšie, povinnosti, ktoré ukladajú fyzickým a právnickým osobám nerešpektujú limitu ustanovenú v čl. 2 ods. 3 ústavy. Ich ustanovenia nie sú a nemôžu byť relevantné pre posudzovanie naplnenia zákonných predpokladov pre udelenie povolenia podľa ZoPZS a samotný akt oboznámenia sa s nimi, či ich prípadná akceptácia na situácii nič nemenia.

Uskutočnením výberového konania na základe Podmienok (rovnako obsah príloh k žiadostiam ako aj ich hodnotenie) a vydaním napadnutých rozhodnutí možno prijať záver o negatívnom zásahu do subjektívnych práv žalobcov. Pokiaľ žalovaný dôvodil ochranou právnej istoty ostatných účastníkov výberového konania, je potrebné poukázať a čl. 1 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnená dôvera subjektov práva, teda aj žalobcov, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov. Nemôže sa žalovaný dovoliavať princípu právnej istoty iných osôb, keď vlastným konaním tento nerešpektoval. Súhlas žalobkyne s postupom žalovaného pred vydaním napadnutých rozhodnutí nezabavuje orgán štátnej správy záväzku konať v súlade so zásadami právneho štátu a zákonnosti. Túto povinnosť nemôže negovať vyžiadaním súhlasu dotknutých osôb.

Najvyšší súd sa nemohol stotožniť ani s názorom žalovaného, že vydané Podmienky nie sú normatívnym právnym aktom, ale internou normatívnou inštrukciou. Interná normatívna inštrukcia ako jedna z foriem činnosti verejnej správy pôsobí len dovnútra organizácie a je záväzná vo vzťahoch subordinácie, nadriadenosti a podriadenosti. Podmienky obsahovali ustanovenia, ktoré upravovali správanie subjektov mimo sféry organizačnej štruktúry žalovaného. Preto nemožno tento akt hodnotiť ako interný prípadne interne záväzný, keď zo skutkového stavu nepochybne vyplýva opak.

Pokiaľ žalovaný v súvislosti s § 14 ods. 1 ZoPZS dospel k záveru, že z rozširujúceho výkladu tohto

ustanovenia vyplýva, že bol oprávnený vydať Podmienky, najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že jednak pre takýto výsledok rozširujúceho výkladu neposkytol žalovaný žiaden argument, navyše rozširujúci výklad je možné použiť pri odstraňovaní sémantických nejasností, nie pri dotváraní práva. Z toho, že právny predpis neupravuje možnosť upraviť podrobnosti týkajúce sa účasti vo výberovom konaní, nemožno bez ďalšieho vyvodiť vôľu zákonodarcu, aby žalovaný upravoval podmienky výberového konania vlastnou normatívnou činnosťou.

Je nevyhnutným záver, že pokiaľ by žalovaný v súvislosti s výberovým konaním podľa ZoPZS normatívny akt vydať mohol, zákonodarca by pre vyjadrenie tohto oprávnenia zvolil iné jazykové prostriedky a neformuloval by ho tak všeobecne. Je potrebné mať na zreteli aj čl. 123 ústavy a priznávať orgánom verejnej moci toto oprávnenie len na základe výslovného zákonného zmocnenia. Opačný postup, ktorý žalovaný zvolil, nemožno považovať, v záujme zachovania podmienok právneho štátu a právnej istoty adresátov takýchto podzákonných noriem, a nakoniec aj orgánov verejnej moci, za žiaduci.

Len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že až na základe novely ZoPZS účinnej od 01. apríla 2013 môže žalovaný vydať všeobecne záväzný právny predpis, ktorý ustanoví podrobnosti o náležitostiach a hodnotení žiadostí o vydanie povolenia na prevádzkovanie ambulancie záchrannej zdravotnej služby (§ 13 ods. 13 ZoPZS v znení účinnom od 01. apríla 2013).

Skutočnosť, že žalovaný založil svoj záver o nesplnení zákonných požiadaviek pre účasť na výberovom konaní o vydanie povolenia na prevádzkovanie ambulancie záchrannej zdravotnej služby na nenaplnení požiadaviek ustanovených v Podmienkach, ktoré ako správne uzavrel už krajský súd nie sú právnym predpisom spôsobilým záväzne a ústavne súladne ukladať povinnosti a klást' požiadavky vo vzťahu k právnickým a fyzickým osobám, sama osebe je viac než dostatočným dôvodom nezákonnosti napadnutého rozhodnutia.

Ostatné námietky a argumenty žalovaného, či už vo vzťahu k oboznámenosti žalobkyne Podmienkami, rovnakých šancí účastníkov výberového konania, alebo už vydaných rozhodnutí týkajúcich sa iných subjektov, prípadne aj iných výberových konaní, nie sú nijako spôsobilé zhojiť toto pochybenie v konaní vedenom žalovaným. Rovnako je bez relevancie tvrdenie žalovaného, že bol viazaný záverom komisie o tom, že žalobca nesplnil zákonné požiadavky (§ 14 ods. 8 ZoPZS).

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti najvyšší súd uzavrel, že námietky žalovaného neboli spôsobilé spochybniť právny záver, ku ktorému dospel krajský súd ako súd prvého stupňa, a preto napadnutý rozsudok podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil.

Celkom na záver najvyšší súd pre prehľadnosť procesného postupu v danej veci ešte dodáva, že ostatní účastníci výberového konania negatívne rozhodnutie ministerstva na súde nenapadli. Tí ktorým bolo vyhovené, nemajú k tomu ani aktívnu procesnú legitímáciu, pretože neboli ukrátení na svojich právach, čím nie je naplnená jedna z podstatných podmienok pre to, aby správne rozhodnutie mohlo byť preskúmané súdom v správnom súdnictve. To isté platí aj pre žalobcu do momentu vydania napadnutého rozhodnutia, až ktorým došlo k naplneniu zákonných predpokladov pre preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného. Rovnako tak nebola napadnutá zákonnosť rozhodnutí, ktorými povolenie udelené bolo.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože ju nevyčísľil (§ 151 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a ani mu v tomto stupni konania pred súdom žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom

od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.